Kaarli olli ikka weel haige. Emma palwe peäle olli tohter temmale lubba andnud nattoke räkida. Kui Tawet sedda kuulda sai, olli ta römus. Ta istus Kaarli wodi äre, wessi tulli silmi, andis ta kahwatand pallele suud. Kaarli naeratas ja ütles: „Kül minnul aeg iggawaks läks ja meel kurw olli, et ma sulle ei woinud luggeda piiblist — iggapääw ollen ma selle pärrast murres olnud. Ennese haigusse pärrast ei olle ma mitte kurw, — et kül wanna emma iggapääw mo wodi äres nuttab — sa tead, Tawet, Jummal on mind haigeks lasknud jäda ja teab ka, mis meile hea on, sepärrast ärra olle kurw."

„Kas se hea woib olla, kui innimenne haige on?" küssis Tawet immeks pannes.

„Jah wist, se on hea," ütles Kaarli, „sedda ma saan monnikord selgeste arro, haigus öppetab kannatust, juhhatab Jummala pole watama, panneb mötlema surma peäle ja teise ello peäle. Se on wägga hea, kui innimenne pattude andeksandmist öppib paluma. Kes teab, kas terwe innimessel tulleb neid asjo mele."

„Waene, waene Kaarli", ütles Tawet, kül olleks mul hea meel, kui sa ni terwe ollekssid, kui need lapsed, mis iggapääw minnust möda käiwad."

„Ei mitte, ärra sedda ihhalda", ütles Kaarli, „seddawisi mulle keige parram, muido olleks Jummal teistwisi seädnud. Jah töeste, Tawet, Jummal teab keige parraminni, mis sulle ja mulle heaks on. Eks sa mälleta, mis ma sulle luggesin, et ta murret peab lindude eest, kattukse peäl, ja et meie rahhus woime hingada, ta kaitseb meid. Oh kui römus ollen ma monnikord, kui kirrikoöppetaja mind waatma tulleb ja minnoga palwet peab — siis ei woi kül mailmas röömsamat hinge olla, kui minna ollen!"

Tawet jäi mötlema, panni immeks selle lapsokesse kannatust ja allandamist Jummala armokäe alla — mis temma ennese sees mitte ei tundnud ollewad.